

Archiv pohádek, pověstí, obyčejů, starožitností
na Záhoří a Pobečví.

Časopis lidopisný. Vychází měsíčně v Týně u Lipníka.

Číslo za 4 halíře. — Poštou v Rakousko-Uhersku celoročně 1 kor.

ROČNÍK IV.

Duben 1908.

ČÍSLO 4.

Jak Chytrůň sbohatnul.

V dávné době žil v jedné dědině obuvník Chytrůň v malé chaloupce a měl jedinou krávu, kterou žena poklouzela. Byl vždy dobré mysle, rád si zažertoval a bolelo jej velice, že mu bohatí sedláci nadávali: zbrklý švec. Bylo jednou veliké sucho, píce nikde a Chytrůň s hrůzou pozoroval, že krávu neuživí, i řekl jednou ženě: «Krávu zabijeme, uchystáš hostinu, pozveme všechny sousedy, oni nám to oplatíjó». — Krávu zabili, hostinu sousedům vystrojili, je počastovali, že jim zbyla pouze kůže. V zimě po suchém létě dostavila se do chalupy Chytrůň trpká bída. Zašel k sousedům pozvaným, poprosil je o trochu živnosti; ale oni se mu do očí vysmáli, ničeho mu nedali, řkouce: «Neměl's nás pozvat, dyž nemáš sám co jest». Když takto celou dědinu obešel, vrátil se smutný dom a povzdychl před svou manželkou: «O ženo, jiné pomoci není, leda že se mosém učít krást».

Před okny své chalupy měl trnku, na níž rozvěsil kožu z krávy, skákal často otevřeným oknem k trnce, uřízl pokaždé kus kože a opět skákal do jizby. Tak to dlouho opakoval.

Nedaleko stál panský zámek a co tu chytrůň prováděl, pohlížel pán na dědinu, až oko jeho spočinulo na trnce, na koži a podivném počínání Chytrůň. Domníval se, že obuvník jemu dobře známý se rozumem pomínul.

Poslal proto služebníka pro Chytrůň a tázal se ho, co že to dělá? On mu řekl: «Vaše Milosti, nemám se ženó co jest, učem se krást». Pán s úsměvem prohodil: «Chytroni, neumíš dobře krást!» On jemu odvětil: «Milostivý pane, žádné na celém světě neumí lepší krást, než já». — «Když

je tomu tak», — odhovořil se pán, — «dám ti sto zlaťáků, ukradeš-li mi nejpěknějšího koně». — Cytroň odešel domů, přemýšlel dnem i nocí, jak by koně ukradl, kterého hlídali čtyři pacholci. K večeru vloudil se jednou nepozorovaně do panského dvora s láhví nejspávavější gořalky, schoulil se do dříví a čekal, až se brány zavrou. Po té, když se setmělo, lehl si u dveří konírny nejpěknějšího koně, kterého hlídali čtyři muži, jeden u hlavy, na bocích dva a čtvrtý v zadu. Pozdě v noci Chytrůň počal hlasitě stonati děláje se nemocným, a prosil pacholky, aby ho nechali se ohřátí v konírně. Ti ho rádi přijali, když je počastoval gořalkou. Po půlnoci uspal nápoj hlídače, koně vyvedl ze stáje a časně z rána, když se brány otevřely, vyjel na koni za dědinu. Pán přijda ráno do stáje nemálo se podivil, že má koně pryč. Toho ale právě přiváděl Chytrůň do stáje. Pán daroval mu slíbenou odměnu, řka: «Dokaž, že si největší zloděj pod sluncem tím, že moji manželce ukradeš prsten z ruky. Za to ti dám jednu tolik.» Chytrůň ochotně svolil. Přichystal si slaměný došek, oblekl ho do svojich šatů a pozdě v noci anstrčil slaměného chlapa na zeď před oknem panské ložnice, sám pak přikrčil se u dveří. Sotva pán uhlédl postavu před oknem, lekl se nemálo a střelil po něm, že postava spadla do dvora. Rychle vyběhl z ložnice na chodbu a po schodech na dvůr. Sotva se vzdálil, vběhl Chytrůň do tmavé ložnice a nápodobě hlas pána pravil: «O ženo, dej mi ten prsten, ať ti ho ten chlap neukrade!» Paní mu jej ochotně podala a Chytrůň se vytratil. Bylo to dílo jednoho okamžiku. Po chvíli vrátil se pán ve zlobě, že jej Chytrůň doškem napálil a ještě více se rozčílil, když uslyšel, že je oba Chytrůň obelstil. Ten ráno přišel s prstenem pro odměnu, kterou mu pán s úsměvem vyplátil jako největšímu zloději pod sluncem. Chytrůň poděkoval se pánu, že mu vyhnal bídu z chalupy a vrátil se k ženě své řka: «O ženo, dojdí pro gmocháčka, že budeme čítat peníze.» Žena jeho šla do dědiny, vyřídila vzkaz od muže a gmocháček prohodil: «Kde by ta žebrota nabrala toli peněz, že b yto nemohla sčítat!» Zvědavostí puzen přišel k Chytrůňovi a velice se podivil, když načítal tři sta zlaťáků těžkých. Za námahu daroval mu Chytrůň 10 zlaťáků s prosbou, aby to u sebe nechal, ale gmocháček šel rovnou cestou do hospody a všem sousedům vypravoval o bohatství Chytrůně. Rozneslo se to rychle, celá dědina záviděla jeho štěstí a někteří sousedi chtěli se za to na něm postihnout. Umluvili se, že mu každý nasype přede dvěře chalupy ohratečný koš popela, aby se ven nedostal. Chytrůň podivil se ráno této pozornosti, neřikal ničeho, zašel ke stoláři a nechal si pořídit lesklou truhlu s nápisem: 100.000 zl.» Do truhly natlačil popel, naložil na vůz a jel do města. Cestou uhlídalo truhlu a nápis několik lupičů a umínili si pozor dávat, kam bude uložena, že bohatství v ní uložené uchvátí. K večeru zastavil Chytrůň u veliké hospody, žádal noclehu a bezpečného místa pro truhlu. Hospodský těšil se z bohatého hosta, dal bednu do sklepa a Chytrůň dělal pomýšlení. Ráno ku svému zděšení spatřil dvěře do sklepa vylámané a truhlu pryč. Přiběhl honem k Chytrůňovi odpočívajícímu v teplém loži, sdělil jemu smutnou příhodu s prosbou, aby o tom nikomu neřikal, že mu celou škodu nahradí

a vyplatil mu 100.000 zl. Ničeho neřikaje vrátil se Chytrůň k ženě řka: «Ženo, běž honem pro gmocháčka, aby vzali čtvrt, že budeme měřit peníze. «Kde by nabral toli peněz» — odvětil kmotr — «dyť nemíval ani vindry!» Zvědavost mu nedala, popadl čtvrt a šel za Chytrůňkou. Nemálo se však podivil, když v jizbě spatřil hromadu zlatých peněz, že naměřili půl třetí čtvrtě. Za odměnu naházel Chytrůň gmocháčkovi mnoho zlata do čtvrti a ten cestou k domovu roztrušoval po dědině, jak ta žebrota zbohatla, což vzbudilo v celé dědině zjevné nepřátelství.

Sousedí se zlostně na Chytrůně umluvili, za dědinou u rybníka přichystalí bečku a když jednou ubíral se okolo, nadstoupili mu, vsadili jej do bečky a zabeznili, chtějíce jej vhodit do rybníka. Na dně vydlabanou dírou prostrčil Chytrůň hlavu a spatřil sousedy modlit se poledně, nebo právě zvonilo. Sousedé se pak uradili, že napřed půdý poobjedvat a potom, že ho do rybníka vhodí. Jakmile odešli, počal Chytrůň křičet co měl hrdla: «Já nechcu být nad dědinou fojtem!» opakuje to stále. V tom hnal okolo řezník tři voly, slyšel, že nechce být nad dědinou fojtem a pravil k sobě: «Půdu, dám mu voly, on mě pustí do bečky a budu fojtem nad dědinou». Pomohl Chytrůňovi z bečky, dal mu voly a nechal se zabeznit po krk do bečky. Chytrůň pak odehnal voly oklikou do dědiny. Za chvíli přicházeli sousedi a slyší křik: «Já chcú být nad dědinou fojtem!» Toto je náramně dopálilo, přibráli se zlostně a bečku do rybníka vhodili. Pak šli dom. Kterak se podivili a svým očím věřit nechtěli, patříce na druhým konci dědiny, Chytrůně přivádět tři voly. Kdoyž dohnal až k nim, promluvil: «Pravda, chtěli ste mě utopit a dobře ste udělali.» V tom rybníku sem našel tři voly. Chcete-li ty, co tam ešče só, tož půdte, ukážu vám místo, kde só.»

Sousedé se ihned dohodli, že tam pro ty voly pujdou a když tam se šťastně dobrali, ukázal jim Chytrůň jedno místo, aby tam poskákali. V té se všichni zarazili a žádný nechtěl začat, až se starosta ozval: «Su první osoba v dědině, mosém teda začat. Jak ve vodě zavolám vůl, všeci za mnó poskákéte!» Rozběhl se po břehu a skočil do voďy, tam narazil na kúl volaje bolestí: «Kúl!» Sousedé ale domnívajíce se, že volá: «vůl», všichni tam poskákali a utopili se. Chytrůň honem doběhl do své chalupy, řekl ženě, že je velice nemocný a ulehl do lože. Zatím bylo v dědině pozdvýžení žen utopenců, když dozvěděli, co jim Chytrůň nastrojil. Umluvily se, že ho zabijí. Přihrnuly se k chalupě jeho ozbrojené čím která mohla, vylomily dvěře a vrazily vstekle do jizby. Tu se zarazily, nebo spatřily uplakanou Chytrůňku, kterak ukazuje jim muže právě zemřitého. Starostová volá: «Roby víte co, nasypeme mu naposledy popela do huby, aby nám neškodil.» Nabrala z kamen hrst popela, přistoupila k loži a chtěla mrtvému nasypat popela do huby. Ten jí ale popadl za ruku, že zděšeně zakřikla a vyběhla se všemi z chalupy. Od té doby měl se Chytrůň dobře se svou ženou.

O obrázku Panny Marie u Škařince.

Hynek Špunar ¹⁾ z Pavlovic vypravuje: v Pavlovicích před 130 lety žil tkadlec Tvarůžek jsa zároveň kostelníkem. Pracoval při stavu dlouho do noci. Jednou o půl noci zjevil se mu v jizbě duch a mžikem se ztratil. To opakovalo se ještě dvakrát. Šel na radu k dp. faráři a ten mu řekl: «Až se vám duch opět zjeví, řekněte: «Co žádáš?» — Tak se stalo čtvrtého dne v noci a Tvarůžek tázal se ho: «Co žádáš?» Duch odvětil: Pojď se mnou na pouť do Frýdku.» Tvarůžek odporoval pro chudobu, ale duch pravil: «Zítřka ráno odzvoň na rani a potom pojď ke Gájové chalupě, kde tě budu očekávat. Ty jdi za mnou nes před sebou klobouk a lidé ti do něho sami vloží peníze.» V té zmizel. V neděli ráno odzvonil na rani, šel pak ke Gájové chalupě drže klobouk před sebou. Lidé mu tam kladli peníze. Přijde k chalupě pravil mu duch, jehož nikdo neviděl kromě jeho: «Ty peníze rozděl na tři díly — dáš na tři mše sv. Ihned jak přijdeme do Frýdku na první. Sotva peníze dočítal, cítil jako ovanutí silného výchoru a už stáli oba před kostelem poutním ve Frýdku. Tvarůžek velda do sakristie nechal na úmysl ducha vykonat službu Boží. Při oltáři klečel každý z nich po jednom boku oltáře a Tvarůžek slyšel ducha odpovídati modlitby s ministrantem, kterého nikdo neviděl ani neslyšel kromě jeho.

Po službě Boží vyšel Tvarůžek před kostel a tam mu duch pravil: «Nyní půjdeme do Štípy». Sotva to dořekl, cítil Tvarůžek ovanutí mocného výchoru a už stáli před poutním kostelem ve Štípě. Tam se to opakovalo, jako ve Frýdku. Po službě Boží před kostelem promluvil duch: «Nyní půjdeme na Vranov». Tvarůžek pocítil ovanutí prudkého větru a už stáli před poutním kostelem na Vranově. Právě sezvánělo se na «Hrubou». Tam nechal po třetí službu Boží vykonat na úmysl neznámého. Po mši svaté před kostelem pravil duch bílý jako padlý sníh: «Bůh ti zaplať, že jsi mně vysvobodil. Zbyl ti ještě jeden peníz za podšívku v klobouku, za ten bez smlouvání kup obrázek P. Marie Pomocné a pověš ho na lípu u Škařince.» To řka pozdvihl se do výše a ztratil se jeho zrak. Tvarůžek vykonal, jak mu bylo uloženo a vrátil se do Pavlovic. Pořídil rámeček zasklený a obrázek pověsil na lípu prastarou, která po dnes nahnutá vysokým stářím ozdobena je obrázkem P. Marie. Stávala před dávnou dobou na kraji lesa, nyní u krásných lánů pečlivě obdělaných při silnici z Pavlovic do Týna.

U toho obrázku stala se před stoletím divná příhoda.

Hospodář jeden jel ke Škařinci s prázdným vozem. U lípy pojednou koně zůstali stát a nemohli vozem pohnout i když je bičem poháněl. Celý zoufalý, že z místa nemůže na suché cestě, uslyší hlas: «Nenakládej!» To se po třikrát opakovalo. Hospodář se na to ozval: «Tož to shod, dyť tam

1) Piše pěkné povídky a básničky do různých časopisů zábavných a přejeme vzácnému dělníku, který po těžké práci celodenní nalezne času ke spisovatelství, aby jemu šlechetná snaha přinesla zdu.

nic nemám!» Jakmile to dořekl slyší hlas: «Bůh ti zaplať, už sto roků se tu trápím a nikdo se mi neohlásil. Ty's mne vysvobodil!» V tom s velkým rachotem spadlo s vozu několik hranečnicků a hospodář jel dále. Neznámý za pokutu, že za živa z lakoty pošinoval hranečnický do rolí sousedů, aby více půdy získal, byl odsouzen nositi ty těžké hranečnický, až jej někdo vysvobodí.

□ □ □

Hry dětí na Záhoří a Pobečví.

16. Na sochy.

Jedno dítě je sochařem, jiné je kupcem a ostatní sochy, které sochař rozestaví. Jednomu zdvihne ruku. Druhému ohne hlavu. Jiné postaví na jednu nohu atd. — Kupec: «Pane sochař, máte sochy?» — «Máme! Vyberte si kterou chcete!» — Kupec: «Zač?» — Sochař: «Za pět rýnských!» Když se dohodnou, odvede je stranou, až jsou všechny sochy prodané.

17. Na kozla.

Chlapci utvoří kruh, pevně se drží za ruce. Jeden je kozlem, stojí uprostřed. Rozbíhá se se v kole a chce ho protrhnout. Podaří-li se jemu kolo roztrhnout, vyběhne a všichni se za nim pustí; kdo ho chytne je kozlem.

18. Na bum.

Děti si posedají do kola a čítají všichni hlasitě, aby jeden druhého zřetelně slyšel, do padesáti, při čemž vždy na pátou číslovku zakřiknou: «Bum!» tedy na 5, 10, 15, 20, atd. Kdo se zmýlí, dá něco do zástavy, která se pak vykupuje, na př. děvčátku se uloží: políbit klůčku u dveří a chlapci: o jedné noze do kola poskákat a jiné.

19. Na zaklepanou.

U cíle, stromu neb sloupu čítá vylosovaný do 50 nebo do 100. Ostatní se ukryjí někde. Pak jde hledat. Jak někoho nalezne musí rychle cíli, zaklepat dřevkem a vyvolat jméno nalezeného. Jsa hledáním zaměstnán, přiběhne některý z úkrytu k cíli, zaklepe a zavolá jej jménem a on jsa zaklepaný musí znova hledat. Koho prvního nalezne, ten nastoupí jeho místo a hra začne znova.

20. Na kolo mlýnský.

Děvčátka držíce se v kruhu za ruce a pohybující se v pravo zpívají: «Kolo, kolo mlýnský, za čtyři rýnský; — kolo se nám polámalo, a do vody utékalo (popadalo). — Tuli, tuli, čáp! — Podejte nám Olupítku, — zahrajem si ještě chvílku; — kolo, kolo zpravíme — a pak se zatočíme.»

20. Na starou bábu.

Na trávníku udělají děti kolo, jedno se zavázanýma očima stojí uprostřed. Kolo se točí, až stará bába zavolá: «Stát!» Pak ohmatává toho nejbližšího a hádá, kdo by to byl. Uhodne-li nastoupí na jeho místo a hra začíná znova. — Jiný způsob: Na stůl v jizbě položí se šátek a jeden po druhém ho trochu potáhne. Komu spadne na zem, je starou bábou. Pak zavážou oči, přivedou ke dveřím, dají mu ruku na klučku a ptají se ho: «Co je to?» — «Klučka!» — «Co je v té klučce?» — «Klubko!» — «Co v tom klubku?» — «Jehla!» — «Co v té jehle?» — «Nif!» — «Polub stará bábo tu niť!» — Na to se po jizbě rozutikají, a slepá bába chytá. Má-li přijít k úrazu volají na ni: «Pálé!» — Koho pak dopadne, je starou bábou.

22. Na vránu.

Děvčátka sednou si do klína v řadě jedno za druhé a poslední je matkou, ostatní před ní dcerami. Jedno chodí kolem nich, drží ruku pravou nad nimi a zpívá: «Letí vrána přes zahradu — roztahuje plášť.» — «A ty, milá matko, — kolik ty dcer máš?» — «Mohla by's mě jednu dáti, — bez které by's mohla býti, — sama jediná, sama jediná!» — Matka odpoví: «Vemte si tou na tom konci, — která je v růžovém věnci!» — Ta vstane, chytne se levou rukou sukýnky první a pravou také nad ostatními drží zpívající podobně. Tak se to opakuje, až zbyde matka. Ta vstane a první volá na dcery: «Prodáte mi ju za půl ráje?» — «Za celý?» — «Za půl nebe?» — «Za celé?» — «Za půl kříže?» — «Za celý?» — «Za půl Pánbička?» — «Za celého?» — Napřed říkají: «Neprodáme» a při posledním řeknou: «Prodáme». Tím je hra u konce.

23. Na tetku.

Jedno děvčátko je tetkou, ostatní služebnými. Ty k ní přijdou a prosí: «Paňmámo, pusťte nás k muzice!» Paňmáma: «Nepustím, až operete prádlo!» Děti se rozběhnou, jako by práci vykonaly, vrátí se a prosí: «Paňmámo, pusťte nás k muzice!» Paňmáma: «No, tak běžte!» Oni na to: «Do kolik hodin tam smíme být?» Ona: «Do desíti!» — Na to děti rozběhnou se po trávníku a tančí, co zatím paňmáma čítá od jedné — do desíti — do dvanácti. — Oni ale tancují jako by ji neslyšely. Po té přiběhnou a hlásí se, že už přišly. Paňmáma zlostně: «Kdě jste tak dlouho byly?» Děvčata: «U pani téty!» — Ona: «Co jste tam dělaly?» — «Skládaly metly!» — «Co jste za to dostaly?» — «Pikslu s tabákem!» — Na to paňmáma se žene za nimi a chytá je. Chycená je zase paňmámou.

24. Na kuřátka.

Jedno děvčátko je kvočnou, jedno vlkem, ostatní kuřátka. Kvočna: «Pojďte kuřátka, pojďte dom!» Oni: «Nepudem! Pro koho?» Kvočna: «Pro vlka.» Ony: «Kde je vlk?» — «Za plotem!» — «Co tam dělá?» — «Šije boty!» — «Kolik kop má?» — «Čtyři kopy!» — «Podte, kuřátka, podte dom!» Nyní utíkají ke kvočně a vlk je chytá. Koho chytne, je vlkem.

25. Na škarbal.

Děti posedají na zem v kruhu, ohnou hlavy k sobě, a posunují střevis pod kolena jeden druhému. Jeden stojí za kolem a hledí střevis zachytit. Kdo má střevis křičí: «Tu je střevis, tu, tu, tu!» a všoupne ho sousedovi dál pod kolena.

26. Na chromou králku.

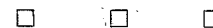
Děvčátka v kole drží se za ruce, pokulhávající chodí do kola, zpívající: 1. «Máme králku chromou, — celou polámanou; — nemůže nic dělati, — musíme na ní žebrati. — Královno milá, král tebe volá, — abys k němu přišla, nebyla tak pyšná.» — 2. «Vyletěl sokol na zelený bor, — tam sobě zazpíval, — až se háj rozlíhal. — Královnu volá: — Královno milá atd.

27. Na hotaře.

Děvčátko jedno je hotařem, dívky jdou na trávu a zpívají: «Žnu, žnu trávu, — na pánové louce. — Pána doma není, — šel do Holešova — pro nový koření — od břucha moření.» — Na to je hotař chytá. Koho chytne, honí s hotařem, až jsou všechny pochytny.

28. Na smolu.

Chlapci se pochytní za pás a první obejmou strom. Jeden je uhlířem a druhý kupcem. Kupec: «Prodáte mi smoly?» — Uhlíř: «Prodáme!» — «Kolik kusů?» ozve se uhlíř. Kupec na to: «Dva kuse!» — «Tož si utrhněte!» — Kupec chytne posledního, táhá tak dlouho, až několik chlapců odtrhne.

Galašovo mudrosloví.

(Pokračování.)

Bohatý skrbec nahrabal nespravedlivě mnoho zlatých plecháčů a přemýšlel, kterak by poklad bezpečně před zloději ukryl. Měl je v železných skřínkách uložené pod zámek, ale byl stále v obavě. Konečně našel příhodné místo v jeskyni, která nedaleko města v lesíku ukrytá byla. Jeskyně podobala se malému sklípku a měl za to, že to nikomu do oka nevpadne. Stalo se po čase, že soused jeho v městě ztratí jmění, upadl do bídy i s rodinou. Zmálo mystněl, vyhledal provaz a běžel do lesíka se oběsit. Náhodou přiběhl k bučce, nedaleko jeskyně s pokladem. Tu zpozoroval, že kámen, jemu dobře známý, který ležel u bučky, je odvalen a přidělán k jeskyni. Přistoupil blíže, kámen odvalil a našel poklad. Klekl na kolena, děkoval Bohu, že ho od bídy zachránil: Pak spěšně poklad vybral a domů odnesl. Kámen pak přivařil k jeskyni a na něm zapomněl provaz, s nímž se chtěl utratit.

Lakomec na to navštívil poklad, kámen odvalil, ale jaké bylo jeho ustrnutí, když pokladu nenašel. V zoufalství popadl provaz a na bučku se oběsil. — — —

Starý lakomec neměl, komu by statek svůj zanechal. vzdání příbuzní těšili se, na dědictví. Když to doslechli, rozhorlil se, a odhodlal se zmeti i s penězi. Speněžil svůj majetek ve zlatě, uložil do koženého měcha, přibral se v noci k rybníku, maje za to, že ho nikdo nespátří, uvázal pytel na krk a vrhl se do vody. Na protějším břehu seděl rybář a patřil na to. Ohlásil to vrchnosti, ta poručila lakomce s penězi vyloviti, peníze příbuzným a chudým rozdati a kožený pytel na nedaleké vrbě k výstraze pověsiti. — —

DROBNÉ ZPRÁVY.

Žárový hrob u Sušic. Několik kroků u silnice z Lipníka, kde ji potok Libuše přetíná spěje k Oldřichovu, vyoran z jara 1907 kámen ze spodu uhlazený a jako značkou zdoben, kryjící popelnici ornamentem vlnitým zdobenou. Kromě toho ještě několik střepů nádob tuhovitých. Podobné popelnice nalezl jsem v mohylách Páleniny u Pavlovic, v lesích u Týna, Bezuchova a v Doubravě u Němetic. Popelnice naplněna byla popelem a třískami z kostí, rozpadla se. Střepy chová pan Jan Makovička v Sušicích.

Nálezy. Na kraji lesa u Rakova nalezl kn. hájní Fr. Lukášik kamený obuch z pískovce břidlicového. Jiný nalezen pod lesem v Zárubech u Týna.

Hřbitovní kaple v Pavlovicích. Vlastně je to vchod hřbitovní, podoby osmihrané centralní stavby. Při kopání na dvoře školy podle ní nalezeny kostrové hroby. Stávala na vývýšeném místě u hřbitova prastarého. V nynější podobě postavena před půl stoletím na základech starých, na nichž tu stávala dřevěná zvonice. Podle analogie stojí na základech kostelíčka misionářského z doby svatého Methoda. Když se v celém okolí křesťanství zmohlo, postavil nedaleko prostranější kostel sv. Jiljí a osmihranný kostelíček opuštěn časem se rozpadl. Od 12. století se asi kolem nového pochovávalo do našich dob. Tu leží též slavný dějepisec P. Jan Středovský († 1710) farář Pavlovský. Neví se ani kde odpočívá. Snad pod rozšířenou nádhernou svatyní nynější. Jen nápis na zvonku věžky: Svatý Cyrille a Methode, orodujte za mne Jana Středovského, ubohého hříšníka a podivuhodný ornát mešní, celý posetý ornamenty záhorskými svědčí o jeho jemné mysli. Dovedl i výtvarné umění selské ruky ženské tak vznešeným způsobem zvěčniti. Vše na tomto je práce domácí i porty. Tři sta let stará památka přechovává se v kostelním inventáři. Stojí za podívanou. —

□ □ □